

Kolumbán Bertalan.

Kolumbán Bertalan igazgató-tanító urat tanítványain és gyermekein keresztül ismertem meg.

Az ismeretségem a Malom-utcai iskolában kezdődött. Ez az ismeretség nem volt valami mélyreható. Csak anyanyi, amennyi egy Tarjánba vetődő fabáni gyerek révén szárnyra kel: szakállas ember.

Fia, Sándor — a kántor úr — osztálytársam volt. Benne a jóindulat és megértés mintaképét tiszteltük. Gáborral — az óbudai tiszteletessel — már utcai párbajban ismerkedtem meg. Nem emlékszem, hogy kezdődött, de azt tudom, hogy ellenfelek voltunk. A viadalt görönggyel vívtuk. Alul maradtam, bánatom záporán át azonban mint szívárvány tűnt fel közeledő ellenfelem vigasztaló szava. Kézszerítése egy zavartalan barátság kezdetét jelentette. Ösztönösen éreztem, hogy e tettével lovagias ellenfelem az édesapja nyomdokain jár. Az ilyen fiúk apja nem lehet más: nemes ember.

Kálmánnal egy sváb faluban kerültem össze. Meglehető messze laktunk egymástól, de gyakran jártunk össze. A későbbi diákevek alatt is mindig a tiszteletnak bizonyos nemével közeledtem hozzá. Barátságunk felemelő volt számomra. Tiszta életeszemélyének, a jóért hevülő felfröszködésének valóban a theológus pálya feleit meg. Utóljára Bertalannal ismerkedtem meg, aki negyedéves képezdész volt Debrecenben, mikor mint elsőéves odakerültem. Mikor megtudta, hogy vásárhelyi vagyok, azonnal szárnyai alá vett, bevezetett az ottani szokásokba s egész éven át Mentorom volt.

Kolumbán tanító úrral még mindig nem találkoztam, de tudtam róla: boldog ember.

A világgégés zürzavarában jutott el hozzám szegény Bertalannak a halálhíre. Gyakorlatias érteke, övéiről való szerető gondoskodása, figyelmes barátságára maradó nyomot hagytak lelkemben. Aztán jött a képtelenségnek

tartott hír, hogy a világgégés Kálmánt is romjai alá temette. Az emlékezés nyomán támadt fájdalmas vívódásomban úgy éreztem, vétek volt ennek a nemes léleknek a tomboló harcokban való feláldozása. Ómaga nem találta annak. Nevét meghatva keresi fel tekintetem az emléktáblán, mely a gimnázium előcsarnokában hirdeti hőssé avatását.

Tulajdonképpen ezután találkoztam, sőt dolgoztam is együtt Berti barátommal, én azonban csak azt láttam, amit magam is éreztem, ha vele találkoztam: szenvedő ember.

A csapás nem törhet meg azonban olyan embert, aki övéiért és hivatásáért felelősséget érezve munkába temetkezik. Nem törhet meg olyan embert, aki az Alkotóval találkozza, csapását ugyanolyan fiúi lélekkel tudja fogadni, mint áldását. Kolumbán Bertalan igazgató-tanító: hívő ember.

«Gyümölcséről ismerjük meg a fát.» Az utóbbi évtizedben továbbra is tanítványain át ismerem őt. A fabáni fertály szegénysorsú, tehetséges gyermekein évente észleltem a polgári iskolába jövőknél útrabocsájtásuk gondosságát. Buzdítása, segítő útbaigazítása számos tanítványát segítette a boldogulás és előrehaladás ösvényeire. Hiszem, hogy ezek későbbi éveikben is szeretettel és tisztelettel gondolkodnak rá: a példaadó emberre.

Tóth Imre.

Ki vagyok én?

Márton Árpád vázlatos előadása a Ref. Szöv. estjén.

Kataklizmák, megrázó változások után, amikor szinte mindent elveszítettünk, önkéntelenül is befelé, magunkba nézünk és feltesszük a kérdést: ki vagyok én?

Felületesen igen könnyű a felelet, de ha komolyan akarunk rá válaszolni, akkor egyre bonyolultabb lesz a kérdés.

— Én vagyok a fejem, vállam, szívem, lábam, karom, de én vagyok a szemüvegem, műfogam, tollam, írósz-

talom, hegedűm, zongorám is, sőt én vagyok a kertem, gyümölcsösöm, a szülőföldem. Mindezek nélkül nem tudom elképzelni magamat.

De mehetünk még tovább is. Én vagyok a gyermekem, élettársam, szülőim, én vagyok egy egész évezredes lánc e nemzet történetében, én vagyok a hazám.

Azután rólam van egy kép a te lelkedben. Ez is én vagyok. És én vagyok ott ezer és ezer más lélekben. Az én lelkemben ismét itt van a te képed és ezer és ezer más kép, gondolat; olyan a lelkem, mint valami telefonközpont. De jöhetnek az ismeretlenség, a nemlétezés mélységéből újabb dolgok, hogy nekem bemutatkozzanak s tőlem, általam alakot, jelentést, életet nyerjenek.

Ha keresem magamat, mindenütt ott vagyok. Én vagyok az egész mindenségben. Ott járok a tejúton, ott vagyok a Szíriuszban, a legszélső naprendszer központja körül keringek, mint a bogár a lámpafény körül. Hogyan foghatom meg magamat?

És ha lehull egy csillag, megszűnik egy naprendszer, felfordul az egész világ, ha elveszítem kezemet, lábamat, ha csak egy csonka törzs maradok, akkor is érzem, hogy mégis én vagyok, az énem csorbíthatatlan egész.

Nagyon egyhangú és kínos volna az Énnek ez a mozgása, amely egy üres pontból egy világgá vetődik és a világból egy üres ponttá szűkül: ha csak egy síkban mozogna. De szerencsére nem így mozog.

Mint a takács szövőszékén a szálak, úgy fonódnak, szövődnek össze öntudatomban a gondolatok, a dolgok. Folyton építünk, válogatunk, értékelünk, rendezünk, teremtek. Megállapítom, mit ér számomra a test, a föld, a tenger, az asszony, a család? Mit a jóság, a szépség. És egyszerre csak egy különös vágy támad a lelkemben: a jónak a kívánsága. Észreveszi a lélek, hogy mégsem ez a világ az ő világa. Egyszerre csak megjelenik a jobbik én. Belenéz a lélekbe, mint angyal a kriptába: halkán megkopogtatja a szíveket,

előbb könyörögve, panaszkodva, azután vádolólag, parancsolólag.

Nem láttál-e hitetlent, aki gúnyolódik a hit felett s egyszerre csak elhal a gúny és káromlás ajkán, mert győz a jobbik én felette.

Nem érezted-e magad néha úgy te is, mint Julia, az Ember Tragédiájának alakja, ott a fertőben, a szennyben, akit visszafelé húz valami a régi, elvesztett világba:

«Kivált, ha még dalt hallok és zenét,
Nem hallgatom a szűk korlátú szót,
De a hang árja ringat, mint a hajó
S úgy érzem, mintha álomban feküd-

[ném:

A rezgő hangon messze multba száll-

[nék,

Hol napsugaras pálmafák alatt
Ártatlan voltam, játszi, gyermekég,
Nagy és nemes volt lelkem hiva-

[tása!...»

Meglátogat bennünket is jobbik énünk. Látjuk magunkat hűnek, tisztának, jobbnak. Kél a vágy bennünk: «Felkelek és elmegyek az én Atyámhoz és ezt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened!» Nincs ember, akiben ez a hang meg nem szólt.

Mit akar ez a hang? Átformálni, megtisztítani, felemelni. Jó, ha csendben, zökkenő nélkül teszi meg, de jó, ha ég és föld összetörése közben történik meg az átalakulás, hogy Saulusból Paulus, Augusztinus ügyvédjelöltből Szent Ágoston, egyszerű szerzetesből Savonarola, reformátor legyen.

Olyan a lelkünk, mint a tulipánhagyma és a jobbik én ezt a drága tulipánhagymát akarja lángnyelvbe szökkeníteni, hogy el ne rohadjon, meg ne semmisüljön.

Isten erre akar erőt nyújtani, Krisztus erre akar vezérelni. Mellé állva megtörténik a nagy csoda: összetörik az önzés, hogy kihajtsa a szeretet, szétmállik a kétség, hogy kinyíljon a hit.

Ki vagyok tehát én? Boldogan felelek rá: tulipánhagyma, kiből kinő a Krisztus. Erre a feleletre akar rávenni, ránevelni a Református Szövetség.

Kolumbán Bertalan búcsúbeszédei:

Kolumbán Bertalan nyugalombavonult igazgató-tanító tiszteletére tartott iskolaszéki díszgyűlésen elhangzott méltatásokat hallottuk és hallottuk azt a szívből jövő, egyszerű, meleg választ is, amellyel a méltán Ünnepelet megköszönte a tiszteletadást. E beszédet itt közöljük:

— Nagytiszteletű Iskolaszék! Szeretett Tanítótársaim! Hálás szívvel és mély megilletődéssel köszönöm a meg nem érdemelt kitüntető, kedves szavakat. Ezek a meleg szavak teszik köny-

nyebbé, elviselhetőbbé az én annyira szeretett pályámtól való elválásomat.

Ezelőtt 32 évvel jöttem ide vegyes érzelmekkel — kétség és remény között —, mert előbbi helyemen — ahol egy évtizednél tovább működtem — igen szép fizetésben, nagy szeretetben részesültem, amit, mint nagycsaládú apa, gyermekeim könnyebb neveltetése céljából felcseréltem kisebb, csaknem felényi fizetéssel.

Ággodalmaim közé azonban egy biztató fénysugár világított be, mert az akkori — most már boldogemlékezetű Szeremlei Sándor — elnöklelkész úr hozzám intézett levelében azt írta, hogy ne habozzak az itteni tanítói állást elfoglalni, mert a hódmezővásárhelyi református egyház megbecsüli érdemes tanítóit.

— Én tehát — Istenre bízva ügyemet — eljöttem és nem csalódtam, mert a három évtizedet meghaladó időn át egyházamért, városunkért, hazámért és a közművelődésért kifejtett igyekezetemet a hódmezővásárhelyi egyház megbecsülte, atyai szívvel volt hozzám mindenkor, mit én fiúi hűséggel igyekeztem viszonzni, teljesítvén azt, mivel csak megbízattam, amin gyenge erőmtől telt.

Igyekeztem néptanító lenni és hálát adok a jó Istennek, hogy egyházunk érdekeit ily hosszú időn keresztül szolgálhattam.

— Mély hálával és meghatott érzéssel veszek most búcsút.

— Egy dolgot soha nem ismertem: a kényelmet. Nyugdíjba sem a kényelem vitt, hanem a kor, az idő, mely szépen elhaladt felettem.

— Fáj a megválás. Fájó ez az öregség, de enyhíti annak tudata, hogy nem hiába éltem, hiszen sikerült sok gyermeki és emberi lélekbe belepalántálni, vagy megerősíteni Istenünknek és hazánknak szeretetét.

— Szolgáltam és szolgálatomért az elismerés nem engem illet, hanem Istené a dicsőség, ki elhívott, erőt adott, kegyelmével velem volt és megengedte, hogy az ő veteményes-kertjében munkálkodhattam!

*

— Az egyházi tisztviselők és családtagjaik által rendezett vacsorán a következő beszédet mondotta el Kolumbán Bertalan:

— Mélyen tisztelt Hölgyek és Urak! Fél századdal ezelőtt Boros Bálint szatmármegeyi képviselő — egy szelid és kedves öregúr — az országgyűlésen mindenre azt mondta: igen, óh, igen! és hozzá még a fejével is bólintott, azért fejbólintó Bálintnak hívták.

— Én nem voltam fejbólintó Bálint — ezt tanítótársaim és tanítványaim tudják — sőt tiltakoztam ez alkalommal is. De egyik lelkipásztorunk azt mondotta, hogy a búcsúztatót nem a távozó írja magára.

— Az orosz—japán háború alkalmával egy érdekes dolog történt.

— Az egyik angol és francia laptudósító egy vonaton ülve haladtak át egy területen és megírták jelentésüket. Az egyik így: itt ugyan nem fejlődhetik ki ütközet, mert a terep csupa járhatatlan sziklás hegy; a másik pedig emígy: itt várható a döntő csata, mert a terep szép lapályos, a legalkalmasabb.

— Mindketőnek igaza volt. Csakhogy az egyik állandóan a jobboldali, a másik állandóan a baloldali ablakon nézett ki a vonatból és ezért látták csak félig a tájat.

— Így vagyunk a tanítói hivatással is.

— Az egyik csak kínzó, kopár sziklákon jár, a másik virágos réteken.

— Én már az ütközőre kerültem. De éppen azért látom a tájat jobbról is balról is, látom a tanítói hivatást teljes szépségében.

— Már távolodik tőlem és lassan kedves emlékké válik.

— Nekem szép volt a tanítói pályán az utazás és még szebbé teszi ez a nem várt, nem remélt ünnepeltetés, mellyel érdemtellenül tiszteltetem meg.

— Mélyen tisztelt Hölgyek és Urak! Kedves Kartársak, szeretett Tanítványaim! Hálásan köszönöm azt a nagy megtiszteltetést, hogy ezen a szép napon és kedves családi összejövetelen, melyet a Nagytiszteletű Iskolaszék és kedves Kartársaim rendeztek, ily szép számmal megjelentek. Szeretetüket és barátságunkat továbbra is kérem!

Lelki eledel.

Márc. 18.: Segítés a szorongatófotakon. Luk. 17:11-19.

Márc. 19.: A nagy ítélet. Luk. 19:1-27.

Márc. 20.: Beszélgetés a tanítványokkal. Luk. 17:1-6.

Márc. 21.: A bér szomjazása ellen. Luk. 17:7-10; 18:18-30.

Márc. 22.: Krisztus visszajövele. Luk. 17:20-37.

Márc. 23.: Szenvedéseinek utolsó hirdetése. Luk. 18:31-34.

Márc. 24.: A jerikói vak. Luk. 18:35-43.

Március 25.: Jézus és Zákheus. Luk. 19:1-10.

Márc. 26.: Jézus a főtanács előtt. Luk. 22:54-71.

Márc. 27.: Felhőkbe vesző ünnepi fény. Luk. 19:28-44.

Márc. 28.: Gecsemáné és az elfogadás. Luk. 22:39-53.

Márc. 29.: Jézus hatalmának forrása. Luk. 10:1-8.

Márc. 30.: Világos példa — homályos kérdés. Luk. 20:9-26.

Márc. 31.: Még egy csapda. Luk. 20:27-44.

Ápr. 1.: Üres a sír. Luk. 24:1-12.

Papp Ica.

Kutason még ott volt közöttünk, akkor még nem gondoltuk, hogy mosolygós arcán a halál rózsái virítanak, hogy utoljára van ott kedvesei között. Halvány, törékeny leányka volt, de azért maga volt az élet, az évelenség. Ő volt a leányok részére kiírt ping-pong serleg első nyertese. Az ideai versenyen már nem indulhatott. Betegűgya köré gyűlekeztek leányaink s ott tartották bibliaórájukat. És egyszerre csak bizonyossá vált a megdöbentő, szomorú tény: a 19 éves kis Papp Iacának haza kell térnie. Naponként keresték fel leány és fiú tagjaink, hogy bátorítsák, vigasztalják... Nehéz volt a harc, míg végre kiszabadult a lélek a meggyötört, összetört testből. Koporsója után hosszú menetben vonultak azok, akiknek szívében mindig ott marad a kis Papp Ica mosolygós, eleven, kedves alakja...

Levél.

Kaptuk a következő levelet még múlt számunk zártakor: «Igen tisztelt Szerkesztőség! Az elmúlt vasárnapon többen megjelentünk a szokott időben a 11 órás istentiszteletre, de legnagyobb meglepetésünkre a kapu zárva volt. Az egyik szolgáló azután megmondta, hogy úrvacsoraosztás volt és ilyenkor nem szokott lenni istentisztelet. Különösnek tartom, hogy ezt jó előre nem tudatják a templombajárókkal. Nemcsak a 11 órás istentiszteleten kellene kihirdetni, de az újságban is közölni kellene, hogy úrvacsoraosztás lesz, mert bizonyára van ennek valami meghatározott ideje, amit előre tudnak a lelkipásztorok. De még ha tudnánk is, nekünk, 11 órás istentiszteletre járóknak, nincs alkalmunk úrvacsorát venni. Nem lehetne-e ilyenkor 10 órakor kezdeni az istentiszteletet, hogy 11 órára odaérve mi is részesülhessünk az úrvacsorában? Az úrvacsora úgy is külön istentiszteletet képez. Tisztelettel egy 11 órai templomlátogató.»

Egy héttel az úrvacsoraosztás előtt a 9 órai istentiszteleten megtörténik a bűnbánati hét kijelentése. Az igaz, hogy a 11 órai istentiszteleten nem igen történik meg ez a hirdetés. A gyermekeknek mi tanítjuk, hogy mindig a böjt második vasárnapján osztunk úrvacsorát. De a nagyközönséget feltétlenül helyes volna hírlapilag is tudatni. Elismerjük, hogy mulasztás volt részünkről is a be nem jelentés. A jövőben igyekszünk hírül adni az úrvacsoraosztást. Az is helyes gondolat, hogy a 11 órai látogatóknak és máskor rá nem érőknek is kellene alkalmat adni az úr asztalához való járulásra. Mi helyesnek találjuk a 10 órai kezdé-

tet, de ez teljesen az illető templom lelkipásztorának és a presbitérium hatáskörébe tartozik.

Templomrend.

Templomainkban az istentisztelet mindenkor ékesen és szép rendben történik s történik ma is. Mégis van nem egy olyan gyülekezeti rossz szokás, amelynek kiküszöbölésével még szebben és még ékebben történhetnék istentiszteletünk. Megemlítünk néhány ilyen rossz szokást.

Egyesek templomainkban is szeretik megmutatni, hogy a későnjövés előkelő, elegáns dolog. Az ilyenek különösen az első padok felé igyekeznek, sokszor percekig válogatva, míg végre megvan a megfelelő hely. A gyülekezetnek pedig ismét megvan az a jó szokása, hogy mint egy ember fordul a későnjövő felé s kíséri mindaddig, míg helyet nem foglal. Az idejében jövők pedig át nem engednék helyüket a későbbjövőknek s inkább hármannégyen is kilépnek a padból, hogy a későbbjövő menjen beljebb. Vannak olyanok is, akik egyáltalán nem hajlandók senkit beengedni a padba. A helykeresők sokszor percekig lekötik a gyülekezet figyelmét s a lelkipásztor kínosan érzi, hogy senki se figyel rá. Gyülekezeteinknek meg kellene tanulniok, hogy az istentisztelet akkor teljes, ha annak minden részében részt veszünk. A fennálló énekek kezdődik az s az utóének utolsó sorával végződik. Sokan egy-két sor eléneklése után már emelkednek helyükről, hogy sokszor a fal mellől induljanak ki, amikor a többiek énekelni óhajtanak. Ezen a ponton egyházi rendtartásunk is helytelenül ad útbaigazítást, amikor azt mondja, hogy a gyülekezet lassan kezdjen kivonulni az utóének alatt.

Néha, bizonyára van olyan eset, amikor a későnjövő nem feltűnésből jön későn, hanem tényleg nem tud jönni előbb s ilyenkor inkább jöjjön későn, minthogy elmaradjon az istentiszteletről. Azonban, ha látja, hogy imádság van, vagy bibliaolvasás, várja meg az ajtón belől annak végét s miközben a gyülekezet letelepszik, észrevétlenül, a néhány perc szünet alatt találja meg helyét. Ha már a prédikáció megkezdődött, akkor feltétlenül a legelső padban, amelyben hely van, foglaljon helyet. Ne tegyük meg azt, hogy a főbejáraton bejövve, végigkopoogjunk a templomban. Lehetőleg mindig azon az ajtón jöjjünk be, amelyhez legközelebb esik helyünk.

Az imádkozás alatt fejünket meghajtva, tényleg imádkozunk s ne tekintgessünk ilyenkor jobbra-balra s ne ilyenkor menjünk behúzni az ajtót, amelyet valaki nyitva hagyott. Várjuk meg, míg az Ámen elhangzik s csak azután ülünk le s azután nyúlunk énekeskönyvünk után. (Folytatjuk.)

Uj gyümölcsök telepítése és a gyümölcskivitel.

Az utóbbi években a földművelésügyi kormány nagy áldozatokat hozott gyümölcsstermesztésünk fejlesztése érdekében. Szükség volt erre, mert bár az ország természeti viszonyai nagyon alkalmasak a gyümölcsstermesztésre, kitűnő zamatos és ízletes a magyar gyümölcs, mégis nagy behozatalunk volt főleg amerikai almából, de más gyümölcsből is. Dár hónapja volt olvasható a lapokban az a megdöbentő hír, hogy csak aszalt szilváért 7 millió pengő megy ki külföldre. Mintegy 1000 kat. hold terület lesz állami támogatással gyümölcsfákkal betelepítve s bizonyosan ugyanannyit telepítettek az állami támogatás igénybevétele nélkül, saját erejükből magánosok. Azt hinnők ennek hallatára és a szép új telepítések láttára, hogy gyümölcsstermesztésünk a legjobb rendben, a rohamos fejlődés útján van, ennek eredményeként rövidesen kiszorul innen a külföldi gyümölcs, idegen államok piacaira is győzelmesen vonul be a kecskeméti barack, magyar alma és körte.

Sajnos, nem erről adnak hírt a statisztika rideg adatai. Azt olvassuk, hogy mennyiségileg fejlődést mutat ugyan gyümölcskivitelünk, az 1932-ben kivitt 271.000 q-val szemben 1933-ban 397.000 q. gyümölcsöt szállítottunk ki, de a mennyiség emelkedésével nem tartott lépést az érte befolyó összeg. Az exportált gyümölcs értéke az 1932. évi 6,4 millió pengőről 1933-ban csak 7,7 millió pengőre emelkedett. Vagyis gyümölcsünket az utóbbi évben sokkal alacsonyabb áron tudtuk külföldön értékesíteni, mint előbb.

Magyarozatát nem nehéz megtalálni. A belföldi termés legnagyobb része férges, apró, gombabetegségektől elcsúfított, a hazai piac igényeit se tudja kielégíteni, nemhogy a külföldi vásárlóközönség kényes ízlését. Nagy hiba itt is a szervezetlenség. A múlt év őszén a budapesti gyümölcskiállításon 120 fajta alma szerepelt. Mindenik fajtaból kis mennyiség kerül eladásra, amit külföldre szállítani alig lehet. A fajták között igyekeznek rendet teremteni a gyümölcsstermesztési körzeti beosztás. Minden körzetbe azokat a fajtákat ajánlják, amelyek ott legjobb sikerrel termelhetők.

A gyümölcsstermesztési körzeti beosztás Hódmezővásárhely, Mezöhegyes, Makó, Bánku, Elek községei által határozott Tisza-Maros szögére a következő gyümölcsfajták termesztését ajánlja: 1. Kajszi: magyar kajszi, kései rózsabarack, nagyszombati kajszi. Meggyfajták: Pándy üvegmegegy, fekete spanyolmegegy. 3. Cseresznye-fajták: Will korai, germesdorfi óriás, pongorádi fekete, Jaboulay ropogós.

4. Szilvafajták: Besztercei szilva, besztercei muskotály, olasz kék, 'Althán ringló, nyári aszaló. 5. Almafajták: nyári fontos, piros asztrakáni, nemes sóvári, húsvéti rozmaring, elszászi piros renet, Jonathán (ártéri területre). 6. Körtefajták: Cukorkörte, gyöngykörte (tojáskörte), Vilmos-körte, Diel vajkörte, Hardenpont téli vajkörte, Pap-körte. 7. Diófajták: sebashelyi gömbölyű és más bevált fajták.

Megkímélik ezzel a termelőket a kísérletezés költségétől és fáradságától, hogy mindjárt az értékesítés is egyszerűbben megoldható legyen. Ha csak 5-6 fajtát termelnek, ezekből nagyobb mennyiség jobban értékesíthető úgy a belföldi, mint a külföldi piacon. Természetes, hogy a fajta megválasztása még csak az első lépés. Következő, hogy a gyümölcsösök rendszeres ápolásával féregmentes és egészséges termést biztosítsunk.

Sokszor felvetődik a kérdés, hogy a sok új telepítésű gyümölcsös termését tudjuk-e majd értékesíteni. Erre ad komoly figyelmeztetést a 'fenti idézett statisztika. Silány minőségű almából már most is túltermelés van. Az ilyennel gazdája megkárosítja önmagát, mert alacsony áron tudva értékesíteni, nem jut megfelelő jövedelemhez. De kárt tesz az országnak is, mert elrontja a külföldi piacokon a magyar gyümölcs jóhírnevét, esetleg teljesen lehetetlen lesz annak ottani értékesítése. Ha sikerül egészséges, féregmentes gyümölcssel a hazai után a külföldi piacot visszahódítani, biztosítva van az értékesítés. Egyébként a nagy lendülettel megindult gyümölcsstelepítést katasztrofális értékesítési válság követi.

—e—r.

Próbáld mindig a legnehezebb feladatot megoldani, mert a könnyebbek sokszor maguktól oldódnak meg.

Hirek.

Ismét Lázár Lajos egyházunk főgondnoka. Isten gazdag áldását kérjük továbbbi működésére. Ugyancsak sikeres áldott munkálkodást kívánunk új gondnokunknak, Tunyogi Sándornak.

Az újonnan megválasztott presbiterek között ifjúságunknak nem egy barátja, sőt tagja is van. Különös örömünkre szolgál, hogy ifjúságunk elnöke, dr. Dura Lajos is bekerült a presbitériumba, valamint vitéz Imre János, egyesületünk régi, hűséges és buzgó tagja. De ott látjuk Tóth Imrét és ifj. dr. Csáky Lajost is a pótpresbiterek sorában. Ugyancsak örülünk, hogy Otthonunk buzgó pártfogói: Samu Péter és Samu Ferenc, szintén felvehették a presbitériumi tisztséget.

11 órás istentisztelet április 1-én, húsvét első napján nem lesz.

Beretzk Sándor kutasi lelkipásztort súlyos veszteség érte édesanyjának elhunytával. Őszinte részvétünkkel mi is odaállunk Melléje, aki annyiszor vigasztalt megtört szívűket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Isten akarata és örökéletünk reménye legyen vigasztalása és megnyugvása.

Református Szövetségünk ünnepi estje szépen sikerült. A Sas díszterme csaknem teljesen megtelt. Márton Árpád lelkészelnökünk beszéde mellett különösen jólesett hallanunk a Református Vegyeskar énekszámait, amelyben sok tagunk van képviselve. Az eddigi sikerek mellett ez az újabb siker is biztatás, hogy a tagok kitaratása és a vezetők munkája nem hiábavaló, hanem egyenesen az Isten dicsőségét szolgálja. Örömmel láttuk Jakó Kató szereplését is, aki igen szépen összeállított dalaival, kedves hangjával teljes elismerést aratott. Szövetségünk hálásan köszöni úgy a szereplők szíves közreműködését, mint a nagyközönség széleskörű pártfogását.

Batiz Dénes dr. érkezik hozzánk 16-án, pénteken. Este 8 órakor fog előadást tartani ifjainknak az Otthonban. Minél nagyobb számmal jöjjünk össze erre az alkalomra, amely egyúttal március 15-i ünnepségünk is lesz.

Nagyheti áhitatok. Az ótemplomban, újtemplomban és Tabánban a nagy héten át minden este 5 órakor, illetve Tabánban 6 órakor bibliamagyarázatos istentiszteletek lesznek, összefüggő témáról. A három körzet lelkészei, hitoktatói közösen végzik e szolgálatokat.

Napkeleti istentiszteletünk első napján 6 órakor tartjuk az Újtemplomban. Prédikál Nagygyörgy Sándor segédlelkész. Orgonaszám és énekszám is lesz. El ne feledkezzünk erről az alkalomról. Ifjaink lehetőleg az Újtemplomban együtt úrvacsorázzanak ünnep első napján délelőtt 9 órakor.

Az Országos KIE-háznak 77.000 pengős vételárhátralékát március 17-ig ki kell fizetni. Eddig csak 55.000 pengő van kilátásba helyezve, főként kölcsönökből. Központunk ezért a vidéki egyesületekhez gyűjtő, illetve megajánló íveket bocsátott ki. Lehet kamatmentes kölcsönt is adni. De elfogadjunk bármilyen csekély adományt is. Kérjük azokat, akik tudnak segíteni valamivel, hogy siessenek minél előbb jelentkezni dr. Dura Lajosnál, Nagy Bélánál, vagy Kovács Lászlónál.

Középiskolánkban a szokásos csendes-napok 23-án és 24-én lesznek.

Választmányi gyűlésünk március 18-án, vasárnap délután fél 3 órakor lesz.

Presbitériumi gyűlés 24-ére van tervezve.

Lapunkra előfizettek: Fejes Jánosné, özv. Mihó Kálmánné, özv. Kiss Imréné,

özv. Rózsa Jánosné, özv. Zaka Pálné, Falábú Dezső, dr. Kenéz Kálmán, Szabó Lajos, Mikó Juliska, Krizsán Imre, Hézső Imre, dr. Papp Sándor, Tunyogi Sándor, Tóth Péter, Sipfer Imre, Bodnár Bertalan, Aracsi Sándor, Szilágyi Erzsébet, dr. Hódi László, dr. Szarka Sándorné, Kiss Mária, Rácz Jusztiina, Vörös Jolán, Győri Sándor, dr. Dobsa Béla, Baricsa Sámuel, Benyhe Lajosné, özv. Dékány Imréné 1-1 P, dr. Pelle Erzsébet, Tóth Mária 50-50 fill., Vincze Sándor 3 P, özv. Karasz Pálné 2 P. (Folytatjuk.)

A bölcsesség ajtajai soha nincsenek zárva.

A tudatlanság önmagában még nem szégyen, sokkal inkább szégyen illesse azt, aki nem akar tanulni.

Mosoly.

Pincér: Megtalálta uraságod a téstát?

Vendég: Igen, félrehúztam ezt a kis tányért s ott volt a széle alatt.

— Hogy van megelégedve az új írónokával?

— Óh, máris úgy összehányt mindent, hogy nem lehetek el nélküle.

Apa (bejön a fiatalokhoz, amikor már elég későre jár): Meg tudná mondani, fiatalember, hogy hány óra?

Ifjú (zavartan): Óh, igen, igen... tudom. Jóéjt kívánok. (Elrohan.)

Apa (meglepetve néz utána): Margit, mi van ezzel a fiúval? Meg akartam tudni, hogy hány óra, mert az óram megállt s ő elrohan.

Látogató (elmebetegosztályon): Na, és mutatkozik a betegeken néha javulás?

Orvos: Óh, igen. Az a beteg ott, például, a múlt héten még XV. Lajosnak nevezte magát, ma pedig már csak XIV. Lajos névre reagál.

Férj: Drágám, a csekkedet visszaadták a bankban azzal, hogy nincs rá fedezet.

Feleség: Különös, pedig még tegnap is láttam, hogy ki volt írva: «Alapfőke 5.000.000 pengő».

„OTTHON“

Kiadja a Református Keresztény Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely.

Megjelenik havonta kétszer: 1-én és 15-én. — Előfizetési díj egész évre 1 pengő, postán kézbesítve 1.50 pengő.

Felelős szerkesztő: Nagy Béla,

Felelős kiadó: Dr. Dura Lajos.

Nyomatott a Friss Ujság nyomdájában,

Ferenc József sugárút 11. szám alatt.

Cégtulajdonos: ifj. Dura Lajos.